ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ**

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

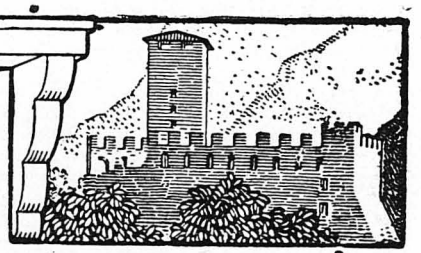

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Τσάρος Νικόλαος Β΄, κατόπιν προτροπῆς τῶν Μεγάλων Δουκῶν, εἶχε ἀπομακρύνει τὸν περίφημο Ρασποῦτιν ἀπὸ τ' ἀνάκτορα, μολονότι ἡ σύζυγός του Ἀλεξάνδρα αἰσθάνεται πραγματικὴ λατρεία γιὰ τὸν σατανικὸ καλόγηρο. Μιὰ νύχτα ὁ Νικόλαος βρῆκε κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι του ἕνα σημείωμα ποὺ ἔγραφε: «Ἡ τὸν Ρασποῦτιν ἢ τὸν θάνατο!». Τρομαγμένος, σηκώνεται ἀμέσως καὶ φωνάζει τὸν καμαριέρη του Ζαχάρ γιὰ νὰ τοῦ δώση ἐξηγήσεις. Μὰ αὐτὸς προσποιεῖται ὅτι δὲν ξέρει τίποτε καὶ τότε ὁ Τσάρος πηγαίνει στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς συζύγου του, γιατὶ ὑποψιάζεται ὅτι κάποιος ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῆς Τσαρίνας ἔγραψε τὸ μυστηριῶδες σημείωμα. Ζωηρὰ σκηνὴ ἐπακολουθεῖ μεταξὺ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους. Ἐντωμεταξὺ ἡ κατάστασις τοῦ Τσάρεβιτς ἐπιδεινοῦται καὶ ὁ Τσάρος ἀναγκάζεται νὰ προσκαλέση πάλι τὸν Ρασποῦτιν. Ταυτοχρόνως φτάνει στὸ παλάτι ὁ νεαρὸς Μέγας Δοὺξ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ Γαλλίδα δασκάλα, τὴν Πρίσκα. Ὁ Ἰβάν πάει κι' αὐτὸς στὸ δωμάτιο τοῦ Τσάρεβιτς, ὅπου βλέπει τὸν Ρασποῦτιν νὰ κάνη πάλι τὸ θαῦμα του, νὰ σταματάη δηλαδὴ τὶς αἱμορραγίες τοῦ Τσάρεβιτς. Ἔξαλλος τότε, φεύγει καὶ κατεβαίνει κάτω στὸν κῆπο. Μὰ σὲ λίγο ὁ Τσάρος τὸν προσκαλεῖ κοντά του καὶ ὁ Ἰβάν καταφέρεται δριμύτατα κατὰ τοῦ Ρασποῦτιν, τὸν ὁποῖο, μπροστὰ στὴν Τσαρίνα, ἀποκαλεῖ τσαρλατάνον. Στὴν ἀρχὴ ὁ Τσάρος τὸν ἀκούει μὲ προσοχή, μὰ κατόπιν θυμώνει καὶ διατάσσει τὸν Ἰβάν νὰ μείνη ὑπὸ περιορισμὸν στὰ διαμερίσματά του. Ὁ Μέγας Δοὺξ ὅμως, παρακούοντας στὴ διαταγή του, πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ φίλου του ἀξιωματικοῦ Σεργίου, ὅπου μιὰ φίλη του, ἡ ὡραία χορεύτρια Ἑλένη, τοῦ ἀποκαλύπτει ποιός ἦταν ὁ πραγματικὸς πατέρας του καὶ τοῦ διηγεῖται τὴν ἱστορία του. Κατόπιν, μαζὺ μὲ τὸν Σέργιο, ὁ Ἰβάν πηγαίνει στὸ ἀνακτορικὸ περίπτερο τοῦ Ἐρμιτάζ. Οἱ δυὸ νέοι εἰσχωροῦν κρυφὰ ὡς τὴ σοφίτα του κι' ἐκεῖ, ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ πατώματος παρακολουθοῦν ἀθέατοι μιὰ «Λειτουργία Μετανοίας», στὴν ὁποία λαβαίνουν μέρος ὁ Ρασποῦτιν κι' ὅλες ἡ κυρίες τῆς Αὐλῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ μητέρα τοῦ Ἰβὰν στὸ Ρασποῦτιν, ἡ Τσαρίνα δὲν θὰρθῆ...

— Δὲν θὰρθῆ; ξαναρώτησε μὲ τὰ δόντια σφιγμένα.

— Ὄχι! ἐπανέλαβε ἡ Ναντίτζα Μιχαηλόβνα.

Ἐκείνη, ἦταν ἡ Τσαρίνα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχαν ἀκόμα κατορθώσει νὰ παρασύρουν στὴ βδελυρὴ τελετή. Ὄχι! Ὄχι!... Ἡ Τσαρίνα δὲν ἦταν πραγματικὴ «Καταχθονία»... Μιὰ «Καταχθονία» πρέπει ν' ἀφοσιώνεται μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα της στὸ Ρασποῦτιν... Καὶ ἐκείνη δὲν τοῦ εἶχε δώσει παρὰ μόνο τὴν ψυχή της... Ἡ ψυχή της ἀνῆκε στὸ Ρασποῦτιν, μὰ τὸ σῶμα της τὸ κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό της... ***Αὐτὸ ὅμως ἦταν τὸ μεγαλείτερο ἁμάρτημα!... Γιατὶ ἂν δὲν ἁμάρτανε, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ μετανοιώση κατόπιν;***

— Ἂς προσευχηθοῦμε γι' αὐτή!.... Ἂς προσευχηθοῦμε γι' αὐτή!... φώναξαν ἡ «Καταχθόνιες».

Γιὰ λόγους εὐνοήτους, μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπεκταθοῦμε περισσότερο στὶς βδελυρὲς πραγματικὰ σκηνὲς ποὺ ἐπακολούθησαν κατόπιν. Τὸ θέαμα ἦταν τόσο ἀποτρόπαιο, ὥστε ὁ μέγας δοὺξ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος εἶδε ἔξαφνα τὸν Ρασποῦτιν (μαινόμενο γιατὶ τοῦ εἶχε ξεφύγει ἡ κυριωτέρα του λεία) νὰ ὁρμάη καὶ νὰ δέρνη μὲ τὰ χέρια του τὴν ἀγγελιοφόρο τῆς κακῆς εἰδήσεως, τὴ μητέρα του δηλαδή, δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατήση τὴν ἀγανάκτησί του καὶ τὴν ἀηδία του καὶ φώναξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι:

— Αἴσχος!... Αἴσχος!... Ἀτιμία!...

Τοῦ κάκου ὁ Σέργιος, ὁ ὁποῖος τὸν τράβηξε ἀπότομα πίσω τρομαγμένος, θέλησε νὰ τοῦ κλείση τὸ στόμα... Ὁ Ἰβὰν ἐξακολούθησε νὰ φωνάζη καὶ νὰ βρίζη τὴ μητέρα του, τὸν Ρασποῦτιν καὶ τὴν πριγκήπισσα Κιρκὼφ μὲ λύσσα... Ἡ φωνή του τρυποῦσε τοὺς τοίχους καὶ κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ταβανιοῦ, ἔφτανε ὥς τὶς παράφρονες ἐκεῖνες γυναῖκες, ἡ ὁποῖες, ἀκούγοντάς την, σταμάτησαν τὶς ἐκδηλώσεις τους.

Ὁ Ρασποῦτιν εἶχε σταθεῖ κι' αὐτὸς ἀκίνητος καὶ μιὰ σκοτεινὴ λύσσα διαβαζόταν στὰ χαρακτηριστικά του...

Σὲ λίγο μιὰ τρομερὴ λύσσα διαδέχτηκε τὸν ἀρχικὸ τρόμο τῶν γυναικῶν αὐτῶν...

Ἕνας ἄνδρας βρισκόταν ἐκεῖ, ἕνας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος τὶς εἶχε δεῖ καὶ τὶς εἶχε ἀκούσει... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ πεθάνη. Καὶ ὅλες μαζὺ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Εἰς θάνατον!... Εἰς θάνατον!...

Καὶ ὅταν σὲ λίγο ἀνεγνώρισαν τὴ φωνὴ τοῦ μέγαλου δουκός, ὁ ὁποῖος ἔβριζε τὴ μητέρα του, δὲν ἔπαψαν καθόλου τὶς μανιασμένες τους κραυγές.

Ἡ ἴδια μάλιστα ἡ μεγάλη δούκισσα φώναξε πρώτη:

— Εἶνε ὁ γυιός μου ὁ Ἰβάν! Δὲν πρέπει νὰ βγῆ ζωντανὸς ἀπὸ δῶ!

Δὲν ζητοῦσαν μόνο νὰ χορτάσουν τὴ λύσσα τους ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες σκοτώνοντας τὸν Ἰβάν... Ἤθελαν τὸν θάνατό του καὶ γιὰ λόγους ἀσφαλείας... γιατί, ἂν τοὺς ξέφευγε, ἦσαν ὅλες χαμένες...

— Εἰς θάνατον! Εἰς θάνατον! οὔρλιαζαν.

Μὰ καὶ ὁ Ἰβὰν μέσ' ἀπὸ τὴν τρύπα του δὲν ἔπαυσε νὰ φωνάζη καὶ νὰ τὶς βρίζη.

— Σώπα, δυστυχισμένε! τὸν ἱκέτευε ὁ Σέργιος. Εἴμαστε χαμένοι!

Μὰ ἦταν, ἀλλοίμονο, πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ σωπάση. Ἡ «Καταχθόνιες» ἀνέβαιναν κιόλας τὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν πόρτα, μ' ἕνα διαβολικὸ θόρυβο...

Ὁ Σέργιος ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα, μὰ εἶδε μ' ἀπόγνωσι πὼς δὲν ἔκλειγε. Τότε, βλέποντας πὼς ἦσαν σίγουρα χαμένοι, ἅρταξε τὸν στρατιωτικὸ μανδύα τοῦ μεγάλου δουκός, ὁ ὁποῖος φαινόταν σὰν νὰ μὴ βλέπη καὶ σὰν νὰ μὴν καταλαβαίνη τίποτε, τυλίχτηκε μ' αὐτὸν κι' ὥρμησε σὰν τρελλὸς πρὸς τὴ μεγάλη σκάλα, ἀπ' τὴν ὁποία ἀνέβαιναν ἡ γυναῖκες.

Ὁ Ἰβὰν νόμισε τότε πὼς ὁ φίλος του τὸν ἐγκατέλειψε κι' ἔννοιωσε μι' ἀπέραντη λύπη. Ἔξαφνα ὅμως, τρομερὲς κραυγὲς ἀκούστηκαν, στεναγμοὶ πόνου, ἡ στριγγὴ φωνὴ τοῦ Μπαντονάγιεφ καὶ τὸ μούγκρισμα τῆς φωνῆς τοῦ Ρασποῦτιν, ὁ ὁποῖος οὔρλιαζε:

— Σκοτῶστε τον! Σκοτῶστε τον!

Τότε ὁ μέγας δοὺξ κατάλαβε πὼς ὁ ἀδελφικός του φίλος θυσιαζόταν γι' αὐτὸν καὶ πὼς εἶχε ὁρμήσει πρὸς τὴ μεγάλη σκάλα, ἀνάμεσα στὶς τρελλὲς αὐτὲς γυναῖκες, γιὰ νὰ δώση σ' αὐτὸν καιρὸ νὰ φύγη ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ Ρασποῦτιν.

Μόλις τὸ κατάλαβε αὐτό, ὁ Ἰβὰν ἔτρεξε γιὰ νὰ βοηθήση τὸν Σέργιο. Μὰ ἦταν ἀργά, γιατὶ δὲν βρισκόταν πειὰ κανένας στὴ σκάλα.

Ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του μέσ' ἀπ' τὸ ἔρημο ἀνακτορικὸ περίπτερο καί, ὅταν βρέθηκε ἔξω, εἶδε νὰ χάνεται πέρα, μέσα στὸ σκοτάδι, ἡ τρελλὴ συνοδεία τῶν γυναικῶν.

Θέλησε νὰ τὶς σταματήση, τραβῶντας τὴν προσοχή τους ἐπάνω του, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη, μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε. Ἡ γυναῖκες ἐξακολουθοῦσαν τὸν δρόμο τους μέσα στὴ νύχτα, χωρὶς ὁ Ἰβὰν νὰ τὶς βλέπη πειά. Ἄκουγε μόνο τὸ ποδοβολητό τους.

Ἄρχισε νὰ τρέχη κι' αὐτός, φωνάζοντας τὸν Σέργιο, μὲ τὴ λύσσα μέσα στὴν καρδιά του καὶ τὸν θάνατο στὴν ψυχή του. Δὲν εἶχε ἐπάνω του κανένα ὅπλο, οὔτε τὸ περίστροφό του, οὔτε τὸ σπαθί του, μὰ ἤξερε πὼς ὁ Σέργιος ἦταν ὡπλισμένος, καὶ ἔλπιζε...

Ὁ Ἰβὰν ἔτρεχε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, λαχανιασμένος, χτυπῶντας στὰ δέντρα, ἀκούγοντας κραυγὲς ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς καὶ μὴ ξέροντας ποιὰ διεύθυνσι ν' ἀκολουθήση.

Ἔξαφνα, δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν μέσα στὴ νύχτα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! σκέφτηκε. Ὁ κρότος τῶν πυροβολισμῶν θὰ κάνη νὰ τρέξη ἡ φρουρά.

Λησμονοῦσε ὅμως ὅτι τὸ μεγάλο παλάτι καὶ τὰ ἐξαρτήματά του ἦσαν ἐντελῶς ἔρημα κι' ὅτι ἀκριβῶς γιὰ τὴν ἐρημιά του ἡ «Καταχθόνιες» εἶχαν διαλέξει αὐτὸ τὸ μέρος. Ὑπῆρχε βέβαια ὁ θυρωρός, ἐκεῖ κάτω, καὶ οἱ ντβόρνικ, μὰ ἀσφαλῶς ὅ-

λοι αὐτοὶ οἱ κατώτεροι ὑπηρέτες θὰ ἦσαν ἀγορασμένοι.

Καθὼς ἔτρεχε πάντοτε, εἶδε ἔξαφνα, πέρ' ἀπ' τὴ μικρὴ λίμνη, κάτω ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς ποὺ ἔπεφτε ἀπ' τὸν οὐρανό, τὶς γυναῖκες νὰ καταδιώκουν τὸν Σέργιο, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμὴ γύρισε πίσω γιὰ νὰ πυροβολήση πάλι. Μά, παρὰ τοὺς πυροβολισμούς του, ἡ «Καταχθόνιες» ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν καταδιώκουν. Ἐλαχίστη ἀπόστασις τοὺς χώριζε ἀπ' αὐτόν... Οἱ δυὸ γίγαντες μάλιστα, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰβὰν εἶχε δεῖ πρὸ ὀλίγου νὰ φυλᾶνε σκοποὶ στὸ Ἑρμιτάζ, βρισκόντουσαν σχεδὸν ἀπὸ πίσω του.

Ὁ Σέργιος ἔκανε τότε μιὰ ἀπότομη στροφὴ κι' ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος χάθηκε μέσα στὴ σκιὰ τοῦ μεγάλου παλατιοῦ.

Ὅταν ὁ Ἰβὰν ἔφτασε κι' αὐτὸς στὸ μεγάλο παλάτι, βρῆκε μιὰ πόρτα ἀνοιχτή. Ἀπὸ κεῖ, χωρὶς ἄλλο, ὁ Σέργιος εἶχε μπεῖ μέσα, ζητῶντας ἕνα καταφύγιο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μερικοὶ θόρυβοι τράβηξαν τὸν Ἰβὰν πρὸς τὸ πρῶτο πάτωμα. Ἀνέβηκε πηδῶντας τὴ μεγάλη σκάλα τῆς τιμῆς, διέσχισε τὴν Ἀσημένια Αἴθουσα καὶ βρέθηκε στὴ μεγάλη γαλερία.

Οἱ θόρυβοι ἔφταναν ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς γαλερίας αὐτῆς, ἡ ὁποία ἦταν μακρύτερη ἀπ' τὴν περίφημη γαλερία τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιῶν. Ὁ Ἰβὰν τὴ διέσχισε ὁλόκληρη, χωρὶς νὰ πάρη ἀνάσα.

Ἐκεῖ ἄρχιζαν τὰ διαμερίσματα τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν ἕνα σωρὸ μικρὰ δωμάτια, γιατὶ ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας ἤθελε νὰ ἔχη πλάϊ στὶς μεγαλοπρεπεῖς αἴθουσες τῶν τελετῶν τοῦ Τσάρκοε-Σέλλο, μερικὰ μικρὰ δωμάτια, προωρισμένα γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Μέσα σ' αὐτὰ παραδινόταν στὶς ὀνειροπολήσεις της καὶ δεχόταν τοὺς εὐνοουμένους της.

Ὁ Ἰβὰν δυσκολευόταν πολύ, μὲ τὸ σκοτάδι ποὺ ἐπικρατοῦσε, νὰ προσανατολισθῆ μέσα στὸ λαβύρινθο αὐτὸ τῶν δωματίων, καθὼς μάλιστα δὲν ἄκουγε πειὰ κανένα θόρυβο.

Στριφογύριζε γύρω ἀπὸ τὴν Ἀσημένια Αἴθουσα, ὅταν ἔξαφνα στάθηκε ἀκίνητος, καρφωμένος στὴ θέσι του ἀπὸ φρίκη.

Ἀπὸ τὶς πόρτες ποὺ ἦσαν ἀνοιχτὲς μπροστά του, τὸ βλέμμα του εἶχε πέσει μέσα στὴν κρεββατοκάμαρη τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης. Εἶδ' ἐκεῖ μέσα ὅλες τὶς «Καταχθόνιες» συνμμένες πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς ἱστορικῆς αὐτοκρατείρας, ὅπου φαινόταν ἕνας ἀκίνητος.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ προκάλεσε τὴ μεγαλείτερη φρίκη στὸν Ἰβάν, δὲν ἦταν τόσο τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε, ὅσο τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ τ'ἄκουσε νὰ τὰ προφέρη ἡ ἴδια ἡ μητέρα του:

— *Τελείωσε! Πέθανε!...*

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἄθλιες αὐτές, σκοτώνοντας τὸν Σέργιο, φανταζόντουσαν πὼς εἶχαν σκοτώσει αὐτόν, τὸν μεγάλο δοῦκα Ἰβάν.

Ἡ μητέρα του, μαζὺ μὲ τὸν Ρασποῦτιν, εἶχαν διατάξει τὸν θάνατό του. Πρώτη αὐτὴ μάλιστα ἀναγάλλιαζε τώρα γιὰ τὴ δολοφονία του, ἀναγγέλλοντας μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ λύσσα:

— *Τελείωσε! Πέθανε!...*

Ἡ φρίκη του ἔκανε τὸν Ἰβὰν νὰ σταθῆ ἀκίνητος καὶ τὸν... ἔσωσε!

Γιατί, ἂν ἡ μητέρα του δὲν εἶχε προφέρει τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια, ἀσφαλῶς ἡ ὁρμή του δὲν θὰ κοβόταν καὶ θὰ ὡρμοῦσε ἐναντίον τῶν δολοφόνων, οἱ ὁποῖοι, μέσα στὴ βδελυρὴ παραφορά τους, δὲν θὰ τοῦ χαριζόντουσαν καθόλου.

Τὸ πτῶμα τοῦ Σεργίου δὲν φαινόταν καθόλου. Βρισκόταν θαμμένο μέσα σ' ἕνα σωρὸ προσκέφαλα, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ «Καταχθόνιες» εἶχαν πνίξει τὸ θῦμα τους.

Ὁ Ἰβὰν ἀνατρίχιαζε κι' ἔκλαιγε, χωρὶς νὰ φροντίζη νὰ κρυφτῆ.

Οἱ δυὸ ἄνδρες, οἱ δυὸ γίγαντες, βρισκόντουσαν καθισμένοι ἐπάνω στὰ μαξιλάρια καὶ τὰ πίεζαν μὲ ὅλο τους τὸ τεράστιο βάρος. Ὅταν σηκώθηκαν, τὰ σήκωσαν κι' αὐτὰ καὶ τότε τὸ πτῶμα φάνηκε.

Ἀμέσως ὅμως ὅλες ἡ «Καταχθόνιες» τραβήχτηκαν πίσω κατάπληκτες. Συγχρόνως ἡ μητέρα τοῦ Ἰβάν, ἡ ὁποία εἶχε πλησιάσει κι' εἶχε σκύψει πάνω ἀπ' τὸ πτῶμα, σηκώθηκε βγάζοντας μιὰ κραυγὴ μανίας:

— Δὲν εἶν' αὐτός! φώναξε.

Τότε κι' ὅλες ἡ ἄλλες ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν κι' ὅλες μαζὺ φώναξαν:

— Ὄχι! Ὄχι! Δὲν εἶν' αὐτός!...

Μιὰ μάλιστα ἐπρόσθεσε:

— Εἶνε ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς!... Εἶνε ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς!...

— Μὰ τότε ποῦ εἶνε ὁ Ἰβάν; φώναξε ἡ μεγάλη δούκισσα. Μᾶς ξέφυγε λοιπόν;

Καὶ, ἐγκαταλείποντας αὐτὸ τὸ πτῶμα, ποὺ δὲν τὴν ἐνδιέφερε πειά, ἔτρεξε ἔξω, ἀκολουθουμένη κι' ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες συντρόφισσές της... Πέρασε ἀπ' τὸ Γαλάζιο Περίπτερο κι' ἀπομακρύνθηκε μαζὺ μὲ τὶς «Καταχθόνιες» διὰ μέσου τῶν Πομπηϊανῶν δωματίων, βλαστημῶντας ἄγρια γιατὶ ὁ γυιός της τῆς εἶχε ξεφύγει.

Μονάχα οἱ δυὸ γίγαντες ἔμειναν κοντὰ στὸ πτῶμα.

Τότε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλυσε τὴ ζώνη του κι' ἔδεσε μ' αὐτὴ τὰ πόδια τοῦ πτώματος, τὸ ὁποῖο τράβηξε κάτω στὸ πάτωμα.

Ὁ Ἰβὰν ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ ὁρμήση ἐναντίον τῶν δύο αὐτῶν κτηνῶν. Μὰ ὁ θόρυβος ποὺ προκάλεσε ἔτσι, τοὺς ἔκανε νὰ γυρίσουν καὶ νὰ κυττάξουν ἐξεταστικὰ μὲ τὸ βλέμμα τους τὰ σκοτάδια...

Ὁ μέγας δοῦξ εἶδε τότε δυὸ θηρία ἕτοιμα νὰ ὁρμήσουν ἐναντίον τῆς καινούργιας των λείας.

Ἔμεινε ἀκίνητος μέσα στὸ σκοτάδι, γιατὶ ἤθελε νὰ ζήση, νὰ ζήση γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν πιστό του φίλο, τὸν ἀδελφό του, ποὺ εἶχε θυσιαστεῖ πρὸς χάριν του.

Τὸ ὡρκίστηκε αὐτὸ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς βασανισμένης του καρδιᾶς.

Τώρα, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς γίγαντες τραβοῦσε τὸ πτῶμα ἐπάνω στὸ παρκέτο. Ὁ ἄλλος ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω. Ἔβγαλαν ἔτσι ἔξω τὸ θῦμα τους, ἐνῶ ὁ Ἰβὰν σερνόταν ὥς ἕνα παράθυρο τοῦ ἀνακτόρου, ἀπ' ὅπου μπόρεσε νὰ παρακολουθήση ἀπὸ μακρυὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος.

Οἱ δυὸ γίγαντες μετέφεραν τὸ πτῶμα ὥς τὴν ὄχθη τῆς λίμνη τοῦ ἔδεσαν ἐκεῖ μιὰ πέτρα σὲ λαιμὸ καὶ τὸ ἔρριξαν στὸ νερό.

Τότε ὁ Ἰβὰν γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ φίλου του. Τιναζόταν κάθε τόσο ἀπὸ λυγμοὺς κι' ἔννοιωθε μιὰ τέτοια ἀδυναμία, ὥστε γλύστρησε σιγὰ-σιγὰ στὸ πάτωμα καὶ σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητος...

Συνῆλθε νοιώθοντας ἕνα χέρι ν' ἀνασηκώνη ἁπαλὰ τὸ κεφάλι του.

Ἄνοιξε τότε τὰ μάτια του καὶ εἶδε, στὶς πρῶτες ἀνταύγειες τῆς αὐγῆς, τὸν Ζαχάρ, τὸν δεύτερο καμαριέρη τοῦ Τσάρου, σκυμμένον ἀπὸ πάνω του.

Στὴν ἀρχὴ θέλησε ν' ἀμυνθῆ καὶ προσπάθησε νὰ σηκωθῆ μονομιᾶς, μὰ τὰ πόδια του δὲν τὸν βαστοῦσαν κι' ἔπεσε πάλι κάτω.

Βρισκόταν στὴ διάθεσι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἤξερε πὼς εἶχε πουληθεῖ στοὺς ἐχθρούς του καὶ πὼς ἦταν ὄργανο τοῦ Ρασποῦτιν, ὁ ὁποῖος εἶχε φροντίσει γιὰ νὰ προσληφθῆ στὴν ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία τοῦ Τσάρου. Μὰ συγχρόνως ὁ Ἰβὰν σκέφτηκε πὼς ὁ πουλημένος αὐτὸς ἄνθρωπος, μποροῦσε καὶ ν' ἀγοραστῆ.

Ἔψαξε μὲ τὸ χέρι του, ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὸν πυρετό, νὰ βρῆ τὸ πορτοφόλι του κι' ὅταν τὸ βρῆκε, ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ τρία χαρτονομίσματα τῶν χιλίων ρουβλίων.

—Εἶνε δικά σου, εἶπε στὸ Ζαχάρ, ἂν μπορέσεις νὰ μὲ βγάλης ἀπὸ δῶ μέσα χωρὶς νὰ μὲ δῆ κανένας.

Ὁ Ζαχὰρ ἔβαλε ψυχρὰ τὰ χαρτονομίσματα στὴν τσέπη του, λέγοντας:

—Δὲν εἶνε πολλά, Ὑψηλότατε, γιατὶ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶνε πολὺ δύσκολο!...

Καὶ τοῦ ἔδειξε μερικοὺς ἰσκιους ποὺ ἔτρεχαν ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ πάρκου στὴν ἄλλη.

— Σᾶς ἀναζητοῦν, Ὑψηλότατε, ἐπρόσθεσε: Ἦρθαν μάλιστα καὶ μὲ πῆραν καὶ μένα γιὰ νὰ σᾶς βρῶ.

Τότε ὁ Ἰβὰν τοῦ ὑποσχέθηκε πώς, ἂν τὸν ἔβγαζε ἀπὸ κεῖ μέσα, θὰ τὸν ἔκανε πλούσιο.

Ὁ Ζαχὰρ δέχτηκε καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν σώση.

Ὅλη αὐτὴ ἡ φιλοχρηματία δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι στὸν μεγάλο δοῦκα, γιατὶ ἤξερε ὅτι ἐκείνη τὴν ἐποχή, στὴ δυστυχισμένη του πατρίδα, ὅλα ἀνῆκαν σ' αὐτὸν ποὺ προσέφερε τὰ περισσότερα!...

VII

«ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΑΡΧΗ ΚΑΝΕΙΣ...»

Ὅταν ὁ Ἰβὰν κατώρθωσε νὰ βγῆ μὲ πολλὲς δυσκολίες ἔξω, κατάλαβε ὅτι τὸν ἀναζητοῦσαν μὲ λύσσα. Ἦταν φανερὸ πὼς ἔψαχναν νὰ τὸν βροῦν πρὶν ξημερώσει, γιὰ νὰ τὸν ξεμπερδέψουν κι' αὐτὸν καὶ ν' ἀπαλλαγοῦν ἔτσι μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία του.

Ὁ Ζαχὰρ ὅμως κατώρθωσε νὰ τὸν σώση χάρις στὴ συνενοχὴ τοῦ θυρωροῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν φίλος τοῦ Ζαχὰρ καὶ στὸν ὁποῖο ὁ Ἰβὰν ὑποσχέθηκε γενναία ἀμοιβή.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο Ο Ο Ο ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙ Ο Ο Ο Ο

Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανιζόμενος εἰς τοὺς μαθητάς του.